

Prima instanță - (Judecătoria Ciocana mun. Chișinău) V. Clima
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) A. Panov, M. Anton, V. Cotorobai

Î N C H E I E R E

13 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Oleg Sternioală, Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Dorel Țurcan în interesele lui Butucel Andrei,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată Butucel Andrei împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Madicar” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la serviciu, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru, a indemnizației pentru concediile nefolosite și compensarea cheltuielilor de asistență juridică,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 iulie 2017 prin care a fost admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Madicar”, casată hotărârea Judecătoria Ciocan mun. Chișinău din 28 martie 2016 și pronunțată o hotărâre nouă de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 02 februarie 2016, Butucel Andrei s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Madicar” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la lucru, achitarea salariului pentru absența forțată de la lucru și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată Butucel Andrei a indicat că a fost angajat în calitate de șofer-camion la Societatea cu Răspundere Limitată „Madicar” începând cu 01 octombrie 2008.

La începutul lunii noiembrie 2015 în baza cererii depuse personal de eliberare s-a prezentat la oficiul pârâtului pentru a i se elibera carnetul de muncă și restanța salarială.

Reprezentantul pârâtului Marcel Doibani a refuzat eliberarea carnetului de muncă și restanței salariale invocând despre necesitatea de a repara camionul din contul său și transmiterea acestuia în stare tehnică bună.

Deși camionul era în stare funcțională și era eliberat din funcție, a remarcat pârâtului că nu este în drept să-l oblige să efectueze reparația mijlocului de transport

pe care nu mai lucra, dar este obligat să-i elibereze carnetul de muncă și să-i achite restanța salarială.

Menționează că a făcut cunoștință cu ordinul nr. 06-c din 11 noiembrie 2015 cu privire la concedierea sa în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii din 28 septembrie 2015 și a primit carnetul de muncă.

În carnetul de muncă este înscris că la 01 octombrie 2015 a fost eliberat în temeiul art. 85 alin. (1) Codul muncii. Înscrierea în carnetul de muncă că la 01 octombrie 2015 a fost eliberat în baza cererii depuse personal reflectă situația de fapt, iar aplicarea sancțiunii disciplinare la 11 noiembrie 2015 pentru absența nemotivată de la lucru mai mult de 4 ore consecutiv la 28 septembrie 2015 este ilegală.

Reclamantul solicită anularea ordinului Societății cu Răspundere Limitată „Madicar” nr. 06-c din 11 noiembrie 2015 privind concedierea sa în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii, restabilirea la lucru în calitate de șofer-autocamion, achitarea salariului pentru absența forțată de la lucru pentru perioada de la 11 noiembrie 2015 până la 25 ianuarie 2016 și compensarea cheltuielilor de judecată (f.d. 3-6).

La 29 februarie 2016 Butucel Andrei a depus cerere de modificare a pretențiilor solicitând anularea ordinului Societății cu Răspundere Limitată „Madicar” nr. 06-c din 11 noiembrie 2015 privind concedierea sa în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii, restabilirea în calitate de șofer începând cu 28 septembrie 2015, achitarea salariului pentru absența forțată de la lucru pentru perioada de la 01 septembrie 2015 până la 29 februarie 2016, compensarea concediilor de odihnă nefolosite pentru perioada anilor 2008-2015 și cheltuielilor de judecată.

A relatat că sancțiunea disciplinară se aplică imediat după constatarea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 1 lună din ziua constatării. În caz de suspendare sau încetare a contractului individual de muncă are dreptul în calitate de salariat la compensarea tuturor concediilor anuale nefolosite.

La 16 martie 2016 Butucel Andrei a depus cerere de modificare a pretențiilor solicitând anularea ordinului Societății cu Răspundere Limitată „Madicar” societate cu răspundere limitată nr. 06-c din 11 noiembrie 2015 privind concedierea sa în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii, restabilirea la lucru în calitate de șofer-autocamion începând cu 01 octombrie 2015, achitarea salariului mediu pentru perioada de la 01 octombrie 2015 până la 15 martie 2016, compensarea cheltuielilor de asistență juridică conform bonurilor de plată, concediilor de odihnă nefolosite pentru anii 2008-2015 în mărime de 3 000 lei pentru fiecare an, în total suma de 24 000 lei.

În motivarea cererii de modificare a pretențiilor Butucel Andrei a indicat că legislația în vigoare nu prevede dreptul angajatorului de a reține eliberarea carnetului de muncă fostului angajat sub anumite pretexte. Marcel Doibani în calitate de reprezentant al Societății cu Răspundere Limitată „Madicar” a refuzat eliberarea carnetului de muncă și a restanței la salariu pentru luna septembrie 2015 invocând necesitatea reparării camionului și transmiterea acestuia în stare tehnică perfectă.

Reprezentanții pârâtului i-au expediat prin scrisoare recomandată solicitarea de a se prezenta la oficiu pentru a ridica carnetul de muncă, însă au condiționat restituirea acestuia de semnarea unei confirmări că ar fi primit indemnizația pentru concediile de odihnă.

Sușține reclamantul că a depus cerere de demisie la 28 septembrie 2015 și eronat angajatorul i-a aplicat sancțiune disciplinară pentru neprezentarea la lucru mai mult de 4 ore consecutiv.

Prin hotărârea Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 28 martie 2016 s-a anulat ordinul cu privire la eliberarea din funcție nr. 06-c din 11 noiembrie 2015 emis de Societatea cu Răspundere Limitată „Madicar”, prin care lui Butucel Andrei i-a fost aplicată sancțiune disciplinară sub formă de concediere în baza art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii, în legătură cu absența nemotivată de la lucru.

Conform art. 89 Codul muncii, s-a restabilit Butucel Andrei în funcția de șofer camion în cadrul Societății cu Răspundere Limitată „Madicar” cu emiterea imediată a ordinului de restabilire la lucru de către angajator și aducerea acestuia la cunoștința salariatului sub semnătură în termen de 3 zile lucrătoare de la emitere.

S-a încasat din contul Societății cu Răspundere Limitată „Madicar” în beneficiul lui Butucel Andrei suma de 14 180 lei cu titlu de salariu pentru absența forțată de la lucru în perioada de la 01 octombrie 2015 – 16 martie 2016, suma de 9 597 lei cu titlu de indemnizație de concediu pentru anii 2008 -2016 și suma de 2 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, iar în total suma de 25 777 lei.

S-a indicat că în conformitate cu art. 256 alin. (1) lit. b) și alin. (2) Codul de procedură civilă, hotărârea privind reintegrarea la lucru a reclamantului și privind plata unui salariu mediu lunar se execută imediat.

S-a încasat din contul Societății cu Răspundere Limitată „Madicar” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 713,31 lei și cheltuielile judiciare suportate de instanță pentru citarea părților în proces în sumă de 21,35 lei, iar în total suma de 734,66 lei.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 27 aprilie 2016 Societatea cu Răspundere Limitată „Madicar” a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 28 martie 2016, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei decizii de respingere a acțiunii înaintate de Butucel Andrei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2016 s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Madicar” și s-a menținut hotărârea Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 28 martie 2016.

La 15 decembrie 2016 Societatea cu Răspundere Limitată „Madicar” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2016, solicitând admiterea acestuia, casarea ambelor hotărâri judecătorești și emiterea unei decizii de respingere a acțiunii înaintate de Butucel Andrei

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 15 martie 2017 s-a admis recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Madicar”. S-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2016 și s-a dispus restituirea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 iulie 2017 s-a admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Madicar”, s-a casat hotărârea Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 28 martie 2016 și s-a pronunțat o hotărâre nouă prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de Butucel Andrei.

Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că angajatorul a dovedit faptul că

Butucel Andrei a admis încălcarea imputată acestuia ca temei de emiteră a ordinului contestat.

Administrația Societății cu Răspundere Limitată „Madicar” a format o comisie de constatare a lipsei nemotivate de la serviciu și astfel a constatat absența de la serviciu lui Butucel Andrei începând cu 28 septembrie 2015, iar motivele absenței nu au fost cunoscute administrației.

De asemenea, a mai constatat că potrivit certificatului din 25 februarie 2016 reclamantul Butucel Andrei din data de 02 noiembrie 2015 activa deja în altă companie și anume în cadrul Societății cu Răspundere Limitată „Disto-Grup”, în funcție de șofer, ceea ce fizic este imposibil să activezi cu o normă deplină concomitent la două companii.

La 19 octombrie 2017 avocatul Dorel Țurcan în interesele lui Butucel Andrei a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 28 martie 2016.

Recurentul a declarat cerere de recurs în temeiul art.432, alin.(4) care statuează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În motivarea recursului a indicat că nu este de acord cu soluția instanței de apel.

Menționează că, instanța de apel nu s-a expus asupra celor invocate de reclamant. Decizia instanței de apel relevă o insuficiență analiză a probatoriului administrat în cauză ce a condus la reținerea unei situații de fapt incorecte. Astfel, concluzia instanțelor investite cu judecarea fondului este neîntemeiată.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 06 iulie 2017.

Potrivit scrisorii de comunicare copia deciziei a fost expediată părților la 14 iulie 2017 (f.d.184), iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți.

Potrivit prevederilor art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 19 octombrie 2017, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de

contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea *Botten v. Norway*, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de avocatul Dorel Țurcan în interesele lui Butucel Andrei nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Dorel Țurcan în interesele lui Butucel Andrei.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

judecători

Galina Stratulat

Oleg Sternioală

Dumitru Mardari